

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Malovcem
sídlem Boleslavská 137, 288 02 Nymburk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, č. j. 116157/2017/KUSK/OSA/HRO, sp. zn. 116157/2017/KUSK /4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 8. 2017, č. j. 070/38764/2017/Mat, sp. zn. 070/3558/2017/Mat (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako vlastník domácího zvířete (psa) nezabránil jeho pobíhání po pozemní komunikaci, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že je napadené rozhodnutí žalovaného na hranici přezkoumatelnosti a je i nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení, neboť správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným z přestupku, aniž by prokázal, že by žalobcovo jednání bylo zaviněné a že žalobce zavinil útěk psa. Žalobce je přesvědčen, že nezavinil útěk psa, který musel uprchnout z areálu společnosti dírou v plotě, kterou podle žalobce způsobili v den uprchnutí psa neznámí zloději. Podle žalobce tak nebylo prokázáno, že zavinil útěk psa.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že břemeno prokázání, že žalobce splnil svoji povinnost zabránit pobíhání psa po pozemní komunikaci, leží na žalobci. Žalovaný také uvedl, že žalobce v průběhu celého správního řízení nenavrhł žádný důkaz, kterým by splnění povinnosti zabránění pobíhání psa na dálnici prokázal. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
4. Žalobce v replice vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného a upozornil na to, že žalovaný jakožto správní orgán musí obviněnému prokázat naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o přestupku ze dne 18. 1. 2017, ve kterém byla dopravní nehoda popsána tak, že „[d]ne 22. prosince 2016 v 18:50 hod. došlo na dálnici X v km X ve směru na P. k dopravní nehodě a to tím způsobem, že řidiči T. T. jedoucímu s vozidlem V. T. v pravém jízdním pruhu vběhl bezprostředně do jízdní dráhy z pravé strany pes. Srážce se zvířetem již nedokázal zabránit a došlo ke střetu psa a přední části vozidla V.. Řidič T. z důvodu bezpečnosti přejel s vozidlem na pravou zpevněnou krajnici. Sražený pes zůstal ležet na pravé zpevněné krajnici a byl na místě usmrcen. Na místo se dostavil pan J. S., který je jednatelem firmy B. P., s. r. o., která je majitelem tohoto psa. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob. Došlo ke škodě na vozidle V. ve výši cca 300 tis. a na usmrceném zvířeti cca 13 tis.“
6. Přílohou oznámení o přestupku byl i úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 22. 12. 2016, ve kterém žalobce uvedl, že „[d]nešního dne jsme měli ve firmě večírek, z bezpečnostních důvodů byl tento pes uzavřen v kanceláři na adrese firmy B. P., s. r. o. V této firmě pracuje J. U., který tohoto psa vypustil a ten se pak nějakým mě dosud neznámým způsobem dostal z areálu firmy a utekl.“
7. Dne 15. 3. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce a návrh na doplnění dokazování, v němž upozornil na poškození oplocení areálu společnosti, ze kterého pes utekl. Dále uvedl, že se v areálu společnosti nachází pokladna s hotovostí a haly s množstvím výrobků ze dřeva. Lze tak mít za to, že motivem narušitele byla krádež. Součástí vyjádření byly i čtyři fotografie plotu areálu. Na jedné fotografii byl patrný otvor v pletivovém plotu. Další fotografie pak zachycují především zarostlou část pozemku, pravděpodobně v místě, kde byla v plotě díra.
8. Svědek P. N. ve výpovědi ze dne 12. 4. 2017 uvedl, že pes býval přes den zavřený v kotci, pouštěl se až po 17. hodině, když se areál uzavíral. V minulosti se stávalo, že se někdo snažil do společnosti dostat.
9. Poškození Mgr. J. T. a JUDr. T. T. uvedli do protokolu o výpovědi svědka ze dne 12. 4. 2017 obdobné informace o průběhu nehody. Mgr. T. dále uvedla obsah rozhovoru, který vedla po nehodě s žalobcem, který jí měl sdělit, že v areálu společnosti probíhal vánoční

večírek a že se pes bál výbušnin a kotelníkovi se ho zželelo, proto mu otevřel a pes utekl.

10. Dne 10. 8. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že jako vlastník domácího zvířete (psa) nezabránil jeho pobíhání po pozemní komunikaci, přičemž tento pes vběhl bezprostředně do jízdní dráhy vozidla značky V. T., se kterým došlo ke střetu. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
11. Dne 25. 8. 2017 obdržel správní orgán I. stupně odvolání žalobce, ve kterém zejména namítal, že mu nebylo dostatečně prokázáno zavinění daného přestupku, a to alespoň ve formě nedbalosti. Žalobce znovu poukázal na díru v plotě, kterou měli v den útěku psa způsobit zloději.
12. Dne 9. 4. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí uvedl, že neobstojí obhajoba žalobce, že pes unikl z areálu narušeným oplocením, které měli v předmětnou dobu způsobit zloději a které mělo vzniknout jen velmi krátce před předmětnou událostí, ani to, že správní orgán I. stupně neprokázal, kdy poškození oplocení třetí osobou vzniklo.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 60 odst. 11 zákona o silničním provozu platí, že *„[v]lastník nebo držitel domácích zvířat je povinen zabránit pobíhání těchto zvířat po pozemní komunikaci“*.
16. Žalobce nepopírá, že dne 22. 12. 2016 unikl jeho pes z areálu společnosti a vběhl na dálnici, kde byl sražen projíždějícím vozidlem, avšak žalobce má za to, že nezavinil útěk psa. Útěk psa zavinila neznámá osoba, která udělala do oplocení otvor, kterým pes unikl.
17. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí v souvislosti se zaviněním žalobce uvedl, že pes již v minulosti odběhl z areálu společnosti, avšak na zavolání se vrátil okamžitě zpět. Nicméně zodpovědnost za útěk psa nesl obviněný, protože měl preventivně kontrolovat zabezpečení areálu proti úniku psa, což zřejmě neučinil. Tímto jednáním tak žalobce nesplnil povinnost stanovenou v § 60 odst. 11 zákona o silničním provozu, nezabránil pobíhání psa po pozemní komunikaci.
18. Žalobce opakovaně tvrdí, že nezavinil útěk psa. Byli to údajní zloději, kteří se snažili do areálu společnosti proniknout skrze pletivový plot. Žalobce také namítal nezákonnost rozhodnutí, protože nebylo prokázáno jeho zavinění. Soud upozorňuje na to, že odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nespočívá v zavinění útěku zvířete, ale jak vyplývá i z § 60 odst. 11 zákona o silničním

provozu, spočívá v nezabránění pobíhání tohoto zvířete po pozemní komunikaci, byť spolu tyto skutky úzce souvisejí.

19. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Podle písm. b) téhož ustanovení je pak přestupek spáchán z nedbalosti i tehdy, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
20. Zájem chráněný § 60 odst. 11 zákona o silničním provozu je bezpečnost a plynulost silničního provozu a s tím související ochrana zdraví a života osob, zdraví a života zvířete, kterému má být zabráněno v pobíhání po pozemní komunikaci, a dále případně ochrana majetku.
21. Žalobce musel vědět, že pobíhání zvířete po pozemní komunikaci může ohrozit výše uvedené chráněné zájmy. Pro získání povědomí o nebezpečnosti volného pohybu zvířat po pozemní komunikaci není ani nutné, aby byl žalobce držitelem řidičského oprávnění a aby byl případně znalý dopravních předpisů. Nebezpečnost volného pohybu zvířat po komunikaci je zřejmá již z podstaty věci, že takové zvíře může vytvořit překážku jedoucímu vozidlu, které se může s tímto zvířetem srazit, přičemž srážka vozidla se zvířetem, v tomto případě s velkým psem, může mít fatální následky, a to podle okolností konkrétního případu (je nutné zohlednit velikost zvířete, typ vozidla, které se se zvířetem srazí, rychlost, jakou vozidlo jelo, případně přehlednost terénu, ve kterém ke srážce došlo). Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu řízení netvrdil, že nevěděl, že může volné pobíhání zvířete po pozemní komunikaci ohrozit zájem chráněný zákonem, lze mít za prokázané, že byl seznámen s tím, že pobíhání zvířete po pozemní komunikaci může ohrozit výše uvedené chráněné zájmy.
22. Správní orgán I. stupně se subjektivní stránkou přestupku zabýval na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, kdy nejprve citoval obecnou právní úpravu podmínek nedbalostního spáchání přestupku a následně odkázal na jednotlivé důkazy a shrnul, že zavinění žalobce spočívá v tom, že zřejmě preventivně nekontroloval zabezpečení areálu proti útěku psa. Správní orgán I. stupně se zabýval i tvrzením žalobce, který namítal, že útěk psa způsobila neznámá osoba, která udělala do plotu otvor. Správní orgán I. stupně si vyžádal od policejního orgánu vyjádření, ze kterého vyplynulo, že žalobce v období od 22. 12. 2016 do 18. 1. 2017 nehlásil žádnou škodní událost, resp. poškození oplocení případnými zloději. Správní orgán se tak zabýval okolnostmi, které mohly mít vliv na vyhodnocení zavinění žalobce, avšak nebylo prokázáno, že by k poškození plotu došlo právě dne 22. 12. 2016. Povinnost zabezpečit zvíře tak, aby nepobíhalo po pozemní komunikaci tíží vlastníka zvířete (psa), který je povinen přijmout taková opatření, která zabrání zvířeti v pobíhání po pozemní komunikaci. Jedním z takových opatření je i oplocení pozemku, pokud je zvířeti umožněn volný pohyb po pozemku. Nicméně prosté zhotovení oplocení není dostatečné k tomu, aby mohlo být konstatováno, že vlastník zvířete učinil dostatečná opatření proti pobíhání zvířete po pozemní komunikaci. K tomuto opatření bezesporu patří i údržba oplocení (není-li opět zvířeti bráněno v útěku jinak – např. pobytem v kotci) případně jiná opatření odvislá od konkrétních okolností případu.

23. Žalobce pouze tvrdil, ale nijak neprokazoval, že právě dne 22. 12. 2016 udělala neznámá osoba otvor do pletivového plotu. Zároveň byl žalobce srozuměn i s tím, že se mohou některé osoby pokusit vniknout do tohoto areálu (sám uvedl, že byla v areálu pokladna s hotovostí, případně tam byly umístěny dřevěné výrobky, které mohly vzbudit pozornost a zájem zlodějů). Žalobce si tak musel být vědom toho, že poškození pletivového plotu může být trvalé (vzniknuvší otvor se sám nezacelí) a může být příčinou útěku psa. Mohl tak upozornit vlastníka areálu na nutnost zbudovat plot z jiného materiálu než z pletiva, který by byl jednak odolnější pro případné vniknutí zlodějů, ale zejména by na něm nebylo možné vytvořit otvory, kterými by mohl pes uniknout. Žalobce měl s ohledem na uvedené skutečnosti povinnost kontrolovat oplocení, navzdory tomu, že taková kontrola mohla být s ohledem na stav zanedbání pozemku, který je zřejmý z žalobcem předložených fotografií, obtížná. Místo, ve kterém byl v plotě otvor, bylo zarostlé hustším porostem mladých stromů, vyšší trávou a nadto zde byly umístěny i rozpadlé konstrukce, které mohly jednak bránit ve výhledu na stav plotu, ale také v bližším přístupu k plotu za účelem jeho kontroly.
24. Věděl-li žalobce, a ostatně jako jednatel dotčené společnosti nemohl nevědět, že bude dne 22. 12. 2016 probíhat v areálu společnosti vánoční večírek, na kterém se bude zapalovat zábavní pyrotechnika, která na jeho psa zjevně působila jako zdroj stresu, měl učinit taková opatření, která by zabránila psovi v útěku. Tedy měl řádně zkontrolovat oplocení pozemku, případně měl psa zajistit jinak, a to tak, aby buď nebyl vůbec vystaven zdroji hluku ze zábavní pyrotechniky, který obecně působí na psy velmi negativně (odvézt psa po dobu večírku mimo areál společnosti), anebo měl zabezpečit prostor (areál společnosti), ve kterém se pes pohyboval, tak, aby nemohlo dojít k jeho útěku. Žalobce měl předvídat, že pes, který je vystaven stresu, se může chovat podrážděně, případně nemusí reagovat na povely, na které běžně reaguje. Žalobce tak měl předpokládat, že pes, který je vystaven stresu, nemusí v případě útěku z areálu společnosti uposlechnout na zavolání. Také proto měl přijmout taková opatření, která útěku psa zabrání.
25. Soud tak dává za pravdu závěrům uvedeným správním orgánem I. stupně, které potvrdil i žalovaný, a to, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti, neboť nezkontroloval dostatečně stav zabezpečení areálu, a tím nezabránil úniku psa a jeho následnému volnému pobíhání po pozemní komunikaci. Tvzení žalobce o domnělých zlodějích nebylo jakkoli prokázáno a s ohledem na výše popsané nemá případný pokus zlodějů o vniknutí do areálu vliv na posouzení zavinění žalobce za spáchaný přestupek.
26. Soud dává žalobci za pravdu v té části žaloby, ve které namítá, že je napadené rozhodnutí žalovaného na samé hranici přezkoumatelnosti. Žalovaný skutečně v napadeném rozhodnutí toliko lakonicky konstatuje, že obhajobu žalobce odmítá a nelze ji akceptovat, aniž by sám nad rámec odůvodnění správního orgánu I. stupně doplnil argumenty, kterými by rozvíjel odůvodnění správního orgánu I. stupně ohledně nedbalostní formy zavinění přestupku. Nicméně soud má za to, že i tato stručnost nemá s ohledem na obsah správního spisu a s ohledem na odůvodnění správního orgánu I. stupně, na které žalovaný odkazuje, za následek nezákonné rozhodnutí, neboť zavinění žalobce bylo v souvislosti s projednávaným přestupkem dostatečně popsáno již v prvostupňovém rozhodnutí, a zároveň z obsahu správního spisu ani ze skutečností tvrzených žalobcem nevyplývá opak, tj. že žalobce přestupek nezavinil. Žaloba proto není důvodná.
27. Závěrem soud uvádí, že žalobce označil jako potenciální osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. Českou pojišťovnu a. s.. Soud však nepřistoupil k zaslání

výzvy této osobě podle § 34 odst. 2 s. ř. s., neboť nebyla splněna již první podmínka dle § 34 odst. 1 s. ř. s. Aby bylo možno považovat konkrétní osobu za osobu zúčastněnou na řízení, musela by být napadeným rozhodnutím dotčena práva nebo povinnosti takové osoby. Rozhodnutím o přestupku žalobce nejsou jakkoli dotčena práva a povinnosti České pojišťovny a. s., proto jí nemůže svědčit status osoby zúčastněné na řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně